

[Gert Petersen]

tal. Sigtet i 1990 er 206 mia. kr.; det svarer til udgiftsrammen i 1987. De Radikale havde ønsket 1988-udgiftsrammen lagt til grund. Her har de altså givet sig. Jeg tror ikke, at det har kostet mange sværdslag at få dem til det.

For det andet er det betydelige besparelser; på dansk hedder det nedskæringer. Jeg tvivler ikke om, at her har man også let kunnet enes.

For det tredje er det som noget nyt en reduktion af personaleforbruget og – for at gennemtvinge dette – en reduktion af de statslige og kommunale lønrammer med 2 pct. i år og 1 pct. til næste år, og så beordres kommunerne i øvrigt til at holde et uændret udgiftsniveau. Jeg er sikker på, at det ikke tilfredsstiller Fremskridtspartiet, men jeg er lige så sikker på, at det er her, inspirationen skal søges.

Men hvad betyder nu denne politik? Ja, den betyder, at den voksende arbejdsløshed, som jo forudses af bl.a. vismændene, ikke er nok for regeringen. Den offentlige sektor skal skam også yde sit bidrag til arbejdsløsheden med 10.000, 15.000, 20.000 eller 25.000. Det er ikke til at sige nøjagtigt, hvor mange det bliver, men det bliver i den størrelsesorden.

Videre følger heraf, at de ældre og de syge må imødesee endnu dårligere pasning, fordi der bliver dårligere råd, og især fordi personalet jo skæres ned, i øvrigt i takt med, at der bliver flere og flere ældre. Og hvad med børnene og alle de andre, der er afhængige af en indsats fra samfundets side? De vil alle blive ramt af den hovedløse nedskæringspolitik, regeringen bebuder.

Nu skal man ikke tro, at regeringen viger tilbage for udgiftskrævende tiltag. Sådan er den heller ikke. Jeg har nævnt compensationerne til de stakkels forurenere, og hertil kommer så meldinger i åbningserklæringen om lettelse af afskrivningsreglerne, og der er også noget til millionærerne med lettelse af formueskatten. Gældssanereringen af landbruget har jo også sin pris.

Disse indtægtstab og gældssanereringen anser også SF for uundgåelige. De skal vel at mærke ikke dækkes ved øgede indtægter, uha da! Hvordan skal de så dækkes? Ja, bl.a. ved den nedskæringspolitik, der er lagt op til. Det er tragikomisk, synes jeg, at nulvækst i offentlige udgifter, som De Radikale krævede det, og nu negativ vækst, som KVR-regeringen lægger op til, skal anses for alfa og omega i den økonomiske

politik. Hvordan får man fremdrift, uden at det koster noget, uden f.eks. store investeringer i uddannelse og forskning, og skal samfundet, det offentlige, holde sig udenfor her? Og hvad hjælper fremdrift, hvis miljøet ødelægges? I første omgang koster det faktisk noget at hindre det; på længere sigt vil det selvfølgelig betale sig, at man har hindret det – også økonomisk.

Burde offentlige investeringer i kollektiv trafik ikke have en tårnhøj prioritet i det offentlige økonomiske politik? Hvis man endelig vil anskue tingene økonomisk, og det vil man jo så gerne, hvad betyder så ikke et sundt og godt arbejdsklima? Det får vi heller ikke gratis. Hvad betyder det ikke, at folk kan få passet deres børn ordentligt, uden at de skal være nervøse for børnenes tilværelse, og uden at de skal gå fallit af den grund? Det koster også noget.

Jeg siger ikke disse ting, fordi SF mener, at der bare er ubegrænsede midler til rådighed. Det ved vi godt at der ikke er. Afbureaukratisering og omstilling af den offentlige sektor i samarbejde med medarbejderne i den offentlige sektor står også højt på SF's dagsorden, men at begynde at skære ned – ja, man kalder det at spare, men det er at skære ned – så at sige for nedskæringens egen skyld, at anse nedskæring for noget godt i sig selv, det er at falde i den modsatte grøft.

Det ender galt, ja, man kan sige, at det er endt galt. Er arbejdsløsheden ikke stadig tårnhøj og voksende? Er udlandsgælden ikke stadig katastrofalt høj og voksende? Det er kun hr. Kent Kirk og lignende personligheder, der kan tillade sig at abstrahere fra de forhold. Det er følger af den samme filosofi, som karakteriserede den forrige regering, og som nu også karakteriserer KVR-regeringen, og derfor er der al grund til at forvente, at det bliver endnu værre.

I statsministerens tale findes en meget smuk vending, og det er måske et lille radikalt fingeraftryk: »Det er det enkelte menneske, der er afgørende.«

Hvad er det for en tilværelse, denne regerings politik betyder for det enkelte menneske? Det afhænger jo selvfølgelig af, hvor i samfundspyramiden dette enkelte menneske befinder sig. Hvis det enkelte menneske hører hjemme i Børsens Nyhedsmagasins top-25-direktørliste med 100.000–300.000 kr. i indtægt om måneden – jeg sagde om måneden! – så er man i én situation. Men hvis man er arbejdsløs eller en-